Csutak Gabi

Szomorú harisnya

A legfontosabb szabály az volt, hogy a gyerek soha nem mehet be a szülők hálószobájába. Hétköznaponként reggel héttől este hétig én feleltem azért, hogy a két és fél éves Szidónia távol maradjon a tiltott területtől. Éjszakára külön bébiszittert alkalmaztak. Ő fürdette esténként, és a cselédszobában aludt, hogy lecsitítsa a kislányt, ha netán felébredne éjjel. Több alkalmazott is volt még rajtunk kívül: szerdánként jött a bejárónő, csütörtökön az élelmiszer házhozszállítás, pénteken a szakácsnő, ha pedig kocsival kellett vinni a gyereket valahová, akkor a szomszédban lakó Bordás úrnak kellett szólni.

Tökéletesen működött minden, pedig a szülők csak aludni jártak haza, ha egyáltalán hazajöttek. Előfordult, hogy akár két hét is eltelt anélkül, hogy találkoztam volna velük. A takarítónővel és a szakácsnővel egymást kellett ellenőriznünk, és amikor az anyuka felhívott minket, válaszoltunk a kérdéseire.

Akkor sem találkoztam vele személyesen, amikor alkalmaztak. A nagymama utazott ide Németországból, hogy kiválassza a megfelelő bébiszittert. Büszke volt rá, hogy ilyen komoly feladattal bízta meg a lánya, és nagy tisztelettel emlegette azt a rengeteg utazással járó munkát, amit a lánya végzett. Amikor rákérdeztem, hogy pontosan mi is az a nagyon fontos állás, csak annyit tudott mondani, hogy emberi jogokkal kapcsolatos.

Hozzá voltam szokva, hogy hazudnom kell, mégis felizzott a fülem, amikor a nagymama dohányzóasztalra odakészített önéletrajzom fölé hajolt. Egy hétig dolgoztam rajta, hogy az adatok megfeleljenek az igazi bébiszitterekről alkotott elképzeléseimnek. Letagadtam, hogy külföldi vagyok, hogy van diplomám, és elmúltam harminc. Legalább egy év munkatapasztalatot vártak el, ezért kettőt írtam be. Egy barátnőm telefonszámát is megadtam, aki vállalta, hogy szükség esetén igazolja, milyen életvidám, agilis és megbízható munkaerő vagyok. A nagymama pár napig tanítgatott, tájékoztatott az elvárásokról, aztán visszautazott Németországba.

A kijelölt napirend szerint Szidóniának ebéd után két órát aludnia kellett. Már az első napon kiderült, hogy képtelen vagyok ezt betartatni vele. Ezért, ha senki nem látott minket, alvás helyett Szidónia kedvenc rajzfilmjét, a Némót néztük, vagy a Pom Pomból olvastam fel neki, de a legjobban azt szerette, ha segíthetett nekem teregetni: meg kellett várnom, amíg egyenként minden ruhadarabot a kezembe adott.

A takarítónős és szakácsnős napokon eljátszottuk, hogy alszunk. Olyankor folyamatosan beszélnem kellett hozzá, ha azt akartam, hogy nyugton maradjon. Egy darabig meséket mondtam vagy a saját történeteimet meséltem, de előfordult, hogy kifogytam az ötletekből, és elkeseredve kérleltem, hogy bírja még ki egy kicsit a kedvemért. Erre ő incselkedő mosollyal, centiről centire lejjebb csúszott az ágyon, és amikor leért a lába a szőnyegre, felpattant, és az ajtóhoz futott. Legtöbbször nem jutott idáig a dolog, mert amint az ágy végéhez ért, felemeltem és visszafektettem a párnára. Ezt egy alvásidő alatt legalább hússzor megismételtük. Nekem mindig megfájdult a derekam, ő pedig a szokásosnál is élénkebb lett, mert azt hitte, hogy ez is a mi kis játékunk, mint a teregetés. Egy napon, miután a bejárónő hazament, észrevettem, hogy bekapcsolva maradt a bébiőr, így minden szavamat hallani lehetett a konyhában. Napokig a torkomban dobogott a szívem, ahányszor megcsörrent a telefon, de végül nem ezért küldtek el.

A legnehezebb az volt, ha az anyuka nagy ritkán otthon maradt napközben, hogy kipihenje magát, és nem sikerült Szidóniát távol tartanom a tiltott szobától. Ha jó idő volt egy maratoni sétával oldottam meg a problémát, de ha esett, muszáj volt otthon maradnunk. Mindent megtettem, hogy eltereljem a figyelmét, különleges édességgel kínáltam, ujjbábokkal adtam elő a kedvenc meséit, vagy kétszer-háromszor is kiteregettük ugyanazt az adag mosást. De mindig eljött a pillanat, amikor eszébe jutott, hogy az anyja otthon van. Előbb csak szólongatta, aztán kopogtatott, végül tenyérrel csapkodta az ajtót és üvöltött. Ha megpróbáltam elcsalogatni, vagy elvonszolni onnan, toporzékolva a földre vetette magát. Körömmel kaparta az ajtót, mint a kutyák, végül kapálódzva körbe-körbe forgott a földön. Az anyuka egy alkalommal pont akkor tárta ki dühösen az ajtót, amikor a rátekeredett rongyszőnyegből próbáltam kiszabadítani a gyereket.

Egyszer kíváncsiságból bementem a szobába körülnézni. Ágy, két éjjeliszekrény, komód, tükör és egy futópad, ennyi volt a berendezés. Az ággyal szemközt lévő falon tucatnyi bekeretezett fénykép lógott. Mindegyiken a tökéletes mosolyú anyuka, amint kórosan sovány afrikai gyerekekkel pózol a semmi közepén. Minden úgy volt elrendezve, hogy ez legyen, amit először megpillant ébredéskor.

Amikor közelebb hajoltam a képekhez, beleütöttem a lábam egy félig kihúzott fiókba. Megpróbáltam visszacsukni, de nem ment, megakadt valami csikorgó tárgyban. Az egész fiók kínai játékokkal van teletömve, pont olyanokkal, amilyeneket az anyuka hosszabb távollétek után szokott adni Szidóniának. Mindig úgy tett, mintha külföldről hozná őket ajándékba. Nem akartam érteni, miért kellett több évre elegendő készletet felhalmozni azokból a csillogó műanyag kütyükből.

Szidónia harmadik születésnapja után történt meg, amitől kezdettől fogva féltem: az anyuka közölte, hogy a következő hónaptól már nem tartanak igényt a munkámra. Az indoklásban nem szerepelt sem a délutáni alvás, sem a dührohamok kezelése, sem azok a kisebb mulasztások, amik miatt nem volt teljesen tiszta a lelkiismeretem. Azért rúgtak ki, mert Szidónia beszédfejlődése elmaradt a három éves korra jellemző átlagtól, csak alapvető szavakat mondott, nem volt képes megfogalmazni egy egyszerű mondatot. Az anyuka úgy gondolta, hogy én vagyok ezért a felelős, mert biztos nem olvastam neki mesét, és nem beszéltem hozzá eleget. Úgy döntött, hogy egy nálam képzettebb bébiszittert, egy óvónőt fog alkalmazni.

Még tíz napig vigyáztam Szidóniára. Igyekeztem ugyanúgy viselkedni, mint korábban, nem akartam rá ragasztani a rossz hangulatomat. Egy közös teregetés közben mégis váratlanul elsírtam magam. Csak pár másodperc volt az egész, elfordultam, hátha nem veszi észre, aztán már nyúltam is a következő ruhadarab után. Szidónia egy gyűrött zoknit adott a kezembe, és tisztán, tagoltan mondta: „Nézd! Milyen szomorú harisnya!”

megjelent: HVG Extra Magazin – A Nő 2019/1